

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – Price / Rada**(Sprawa T-231/20)**

(2020/C 209/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: David Price (Le Dorat, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Fouchet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Zawieszenie niniejszego postępowania i przedłożenie Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujących w trybie przyspieszonym:

1. Czy wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej uchyla obywatelstwo europejskie obywateli brytyjskich, którzy przed końcem okresu przejściowego skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego osiedlania się na terytorium innego państwa członkowskiego?
2. W wypadku odpowiedzi twierdzącej, czy art. 2, 3, 10, 12 i 127 umowy o wystąpieniu w związku z art. 18, 20 i 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy postrzegać w ten sposób, że umożliwiły one tym obywatelom brytyjskim zachowanie, bez wyłączeń, praw do obywatelstwa europejskiego, które przysługiwało i przed wystąpieniem ich państwa z Unii Europejskiej?
3. W wypadku odpowiedzi przeczącej, czy umowa o wystąpieniu narusza art. 18, 20 i 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie, w jakim nie zawiera postanowienia umożliwiającego im zachowanie praw bez wyłączeń?
4. W każdym razie, czy art. 127 ust. 1 lit. b) umowy o wystąpieniu narusza art. 18, 20 i 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jak również art. 39 i 40 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim pozbawia on obywateli Unii, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego osiedlania się w Zjednoczonym Królestwie czynnego i biernego prawa wyborczego w wyborach lokalnych w tym państwie, oraz – jeżeli Sąd i Trybunał podzielą stanowisko francuskiej Conseil d'État, czy naruszenie to obejmuje obywateli Zjednoczonego Królestwa, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego osiedlania się?

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, łącznie: Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie, w jakim umowa o wystąpieniu nie pozwala na pełną ochronę prawa tych obywateli do zdrowia oraz w zakresie w jakim akty te wprowadzają automatyczne i generalne, bez najmniejszej kontroli proporcjonalności, rozróżnienie między obywatelami Unii oraz obywatelami Zjednoczonego Królestwa, poczynając od dnia 1 lutego 2020 r. i w związku z tym stwierdzenie nieważności w szczególności motywu szóstego preambuły oraz art. 9, 10 i 127 umowy o wystąpieniu;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym kosztami zastępstwa do kwoty 5 000 EUR

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku kontroli proporcjonalności zniesienia obywatelstwa europejskiego dla niektórych kategorii obywateli brytyjskich. Skarżący podnosi, że jako obywatel europejski, który skorzystał ze swobody przemieszczania się w Unii i był nieobecny na terytorium brytyjskim dłużej niż 15 lat nie był uprawniony do głosowania w referendum w dniu 23 czerwca 2016 r. w sprawie przynależności Zjednoczonego Królestwa do Unii Europejskiej
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasad demokracji, równego traktowania, swobody przemieszczania się, swobody wypowiedzi i dobrej administracji.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia porządku prawnego Unii oraz zasady równego traktowania, nieodłącznie związanej z obywatelstwem europejskim. W tej kwestii skarżący podnosi w szczególności, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z porządkiem prawnym Unii, w którym zapisana jest zasada równego traktowania wszystkich obywateli, oraz z porządkiem prawnym konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W tej kwestii skarżący podnosi w szczególności, że zaskarżona decyzja aprobuje utratę ich prawa stałego pobytu uzyskanego po upływie pięciu lat nieprzerwanego zamieszkania w jednym z państw członkowskich, mimo że konkretne konsekwencje tej utraty nie zostały przewidziane, a przede wszystkim – bez przeprowadzenia żadnej kontroli proporcjonalności.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia prawa do życia prywatnego i rodzinnego, gwarantowanego w konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja narusza jego prawo do życia rodzinnego i prywatnego, ponieważ odbiera mu obywatelstwo europejskie, a tym samym prawo do swobodnego zamieszkiwania na terytorium państwa członkowskiego, którego nie jest obywatelem, lecz na którego terytorium zbudował życie rodzinne.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia czynnego i biernego prawa wyborczego obywateli brytyjskich w wyborach lokalnych i europejskich. Zdaniem skarżącego art. 127 umowy o wystąpieniu narusza art. 18 TFUE oraz art. 18 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zatwierdza ona umowę, zawierającą postanowienie stwarzające nierówne traktowanie obywateli brytyjskich.
7. Zarzut siódmy, dotyczący wprowadzonego w umowie o wystąpieniu automatycznego i generalnego rozróżnienia między obywatelami Unii a obywatelami Zjednoczonego Królestwa, bez kontroli proporcjonalności w odniesieniu do życia prywatnego i rodzinnego Brytyjczyków, od dnia 1 lutego 2020 r. Na poparcie tego zarzutu skarżący podnosi, że zniesienie obywatelstwa europejskiego nie może być automatyczne i ogólne, że należało wprowadzić obowiązek oceny skutków *in concreto* oraz że, w braku takiej oceny, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia art. 35 karty praw podstawowych, to jest prawa do zdrowia. Skarżący uważa, że ponieważ umowa o wystąpieniu nie przewiduje żadnego działania ochronnego w odniesieniu do jego prawa do zdrowia, ta kompetencja uzupełniająca zanika w stosunku do Zjednoczonego Królestwa i jego obywateli, narażając ich na niebezpieczeństwo, w szczególności w okresie pandemii i kryzysu zdrowotnego.

Skarga wniesiona w dniu 1 maja 2020 r. – Ryanair / Komisja

(Sprawa T-238/20)

(2020/C 209/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: E. Vahida, F. Laprévotte, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska